

Той билъ отъ голѣмъ родъ и роднина на старий кралски корень. Христянъ зель него и други много Шведи за залогъ. Густовъ Ваза сполучилъ да побѣгне отъ Дания въ ближний Хамзайский градъ Любенъ; а отъ тамъ заминалъ въ сѣверна Швеция. Той се облѣклъ съ прости селски дрѣхи и изложенъ всякой часъ на бѣда, много врѣме се крилъ отъ Датчене ти, които го трѣсили. За него приказоватъ така: Густавъ живѣлъ нѣколко врѣме у единъ селянинъ (Нилсонъ), като ратай. Послѣ се рѣшилъ да се промѣкне въ планинска та областъ Делекарлия и Нилсонъ го скрилъ въ сѣно то на кола та си да го прѣкара прѣзъ датскити стражи. По пѣть тѣ Датченети срещнали кола та и мушкали сѣно то съ кония та си, та наболи Густава въ нога та, нѣ той не издалъ никакво охкане; Нилсонъ порѣзалъ нога та на конь тѣ си да замотае Датчене ти да се не усѣтеть по диря та на кръвь та. Въ Делекарлия Густавъ распратилъ възвание камъ народъ тѣ и го убѣждавалъ да свали отъ себе си умразний датски хомоть. Нѣколко стотинъ Делекарлийски рударе повели се слѣдъ Густава; за малеко врѣме той събралъ доста голѣма войска. Той разбилъ Датчене ти и обетѣпилъ Стокхолмъ. Въ това врѣме въ сѣшта Дания станало промѣнение; Христянъ II, на когото извадили прѣкоръ »сѣверний Неронъ« свалили го отъ столъ тѣ датски ти боляре; а на негово мѣсто турили чича му Фридриха I. Тогава и шведский съборъ, провъзгласилъ Густава Ваза за свой кралъ и му отворилъ врата та на Стокхолмъ.

Реформация въ Швеция и Густавови прѣемници. Най-голѣма та работа на *Густава Ваза* (1523—1560) било въвождане то на Реформация та. Това нѣшто той направилъ най-много заштото желаялъ да отнеме отъ црѣквити и отъ монастири ти широки ти имъ земи и имоть тѣ, за да позамогне празна та хазна, безъ да кѣтне силни ти боляре